

Sygn. akt **II Kp 139/15**

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Sokołowie Podlaskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Mariusz Wysokiński

Protokolant stażysta Konrad Nizio

przy udziale -----

po rozpoznaniu w sprawie o czyn z art. 288 § 1 kk

w przedmiocie zażalenia na postanowienie funkcjonariusza Komendy Powiatowej Policji w S. z dnia 08 października 2015 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie sygn. akt RPS 174/15

na podstawie art. 437 § 1 kpk

postanawia

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 08 października 2015 r. funkcjonariusz Komendy Powiatowej Policji w S. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk - wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego - odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie sygn. akt RPS 174/15, dotyczącej uszkodzenia nagrobka oraz jego demontażu w okresie od 28 sierpnia 2015 r. do 03 września 2015 r. na cmentarzu w S. przy ul. (...) pow. (...), woj. (...), co powodowało straty łącznej wartości 3 500 zł na szkodę T. P. i S. K., tj. o czyn z art. 288 § 1 kk.

W dniu 19 października 2015 r. zażalenie na powyższe orzeczenie wniosły skarżące S. K. i T. P., zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania polegające na przyjęciu, iż nie doszło do popełnienia czynu zabronionego przez E. T.. Skarżące wskazały, że doszło do naruszenia porządku prawnego w aspekcie prawa materialnego, jak i praw osobistych do grobu przez zniszczenie pomnika, samowolne działanie dotyczące rozbiórki pomnika, które narusza ich prawa osobiste, obraża ich uczucia, upokarza i wyklucza w stosunku do zmarłych rodziców.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżące wniosły o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

Sąd zważył, co następuje

Zażalenie nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu organy postępowania przygotowawczego w sposób prawidłowy przeprowadziły w sprawie czynności zmierzające do ustalenia, czy w przedmiotowym stanie faktycznym doszło do naruszenia dyspozycji art. 288 § 1 kk, zaś decyzję o odmowie wszczęcia dochodzenia należy uznać za zasadną.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że stan faktyczny sprawy w istocie nie budzi wątpliwości i brak jest podstaw do wykonywania jakichkolwiek dodatkowych czynności. Z akt postępowania wynika bowiem, iż siostra skarżących E. T. będąca w świetle orzeczenia Sądu jedyną spadkobierczynią B. G., czując się w obowiązku dbania o grób rodziców i uznając, iż jest on w złym stanie technicznym postanowiła dokonać przebudowy nagrobka, w związku z czym w okresie

od dnia 28 sierpnia 2015 r. do dnia 03 września 2015 r. na jej zlecenie został wykonany demontaż poprzedniego nagrobka i w to miejsce wykonano nowy nagrobek. Przedmiotowa decyzja i działania E. T. nie

znalazły akceptacji jej siostr T. P. i S. K., które uznały, iż E. T. popełniła przestępstwo.

Zdaniem Sądu, wbrew subiektywnemu przekonaniu skarżących, okoliczności sprawy nie wskazują na to, aby doszło do popełnienia przestępstwa. W pierwszej kolejności należy wskazać, iż do przypisania sprawcy czynu z art. 288 § 1 kk niezbędne jest wyczerpanie wszystkich jego ustawowych znamion, do których należy umyślne zniszczenie, uszkodzenie lub uczynienie niezdatnej do użytku cudzej rzeczy ruchomej. Zdaniem Sądu w zaistniałym w sprawie niniejszej stanie faktycznym do wyczerpania znamion w/w przepisu nie doszło. Nie sposób bowiem uznać, iż nagrobek rodziców skarżących oraz E. T. został uszkodzony, ani tym bardziej zniszczony. Został on wymieniony na nowy, którego wartość materialna jest obiektywnie znacznie wyższa, zaś w działaniu E. T. nie sposób doszukać się zamiaru popełnienia przestępstwa, który jest niezbędny w kontekście możliwości rozważania jej odpowiedzialności karnej.

Ponadto, odnosząc się do twierdzeń skarżących zawartych w uzasadnieniu zażalenia wskazać należy, iż powołany przez nie w zażaleniu art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (tj. Dz. U. z 2011 r., nr 118, poz. 687) nie określa, kto ma prawo do grobu, w którym spoczywa osoba zmarła, a jedynie wskazuje, iż prawo do pochowania zwłok posiada najbliższa rodzina. W stanie faktycznym zaistniałym w sprawie niniejszej nie ma on więc zdaniem Sądu zastosowania. Ponadto wskazać należy, że poprzedni nagrobek został ufundowany przez nieżyjącego ojca skarżących i E. T., który jak wynika ze znajdującego się w aktach sprawy postanowienia Sądu Rejonowego w Węgrowie VI Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z siedzibą w S. z dnia 06 czerwca 2014 r. ustanowił swoją spadkobierczynią E. T..

Podnoszone przez skarżące kwestie dotyczące samowoli w działaniu E. T. oraz naruszania ich prawa osobistych i obrazy ich uczuć, mogą być oceniane jedynie na płaszczyźnie etycznej – moralnej, ewentualnie w aspekcie naruszenia norm prawa cywilnego lub administracyjnego, jednakże w kontekście znamion z art. 288 § 1 kk nie mają zdaniem Sądu jakiegokolwiek znaczenia

Z powyższych względów i na podstawie powołanego przepisu Sąd, uznając zażalenie za niezasadne orzekł, jak w postanowieniu.